

Letnik II.

v lažnjivi obleki.

Štev. 13.

Izhaja v mesecu dvakrat, kedar ga je volja. — Veljā celo leto 2 gold. 40 kr., pol leta 1 gold. 20 kr., četrt leta 60 krajc.
Posamezne številke se dobivajo po 10 kr. v Klerr-ovi bukvarnici na velikem trgu št. 313.

Konstitucionalne zadeve.

V pokoj zavoljo popolne nezmožnosti za daljno delovanje so s pohvalo in polno plačo prestavljeni:

Gosp. Posanner, c. kr. finančni direktor, kateri si je pri agitacijah za liberalne kandidate v Kamniku in v Idriji obe nogi zlomil.

Gosp. Terpin, kateri si je, neutrudljivo skakaje po Ljubljani od hiše do hiše, od prvega do tretjega nadstropja ne le podplate in kožo na nogah prebrusil in vse žile po životu potrgal, timveč tudi jezik izpahnil in pljuča podrobil. Vsled tega je nevarno bolan in ni upanja, da bi se do druge volitve ozdravil.

Gosp. Perhavec, kamniški c. k. uradnik, je dobil pri agitacijah jetiko; popil je ves vroč in spehan nagloma štiri bokale vina, kterega mu je plačal g. dr. Gauster iz hvaležnosti.

Gospoda Brandstetter in Thomschütz, že izvoljena poslanca štajarskih nemčurjev, ktera sta si pri agitacijah jezika izpahnila in ju potem, misleča, da sta slovenska, iz ust pljunila. Gosp. Brandstetter je vrh tega, ko je videl, da hoče Slovenec zmagati, še glavo zgubil, a upati je, da se bosta kmalu toliko ozdravila, da bosta zamogla nemčurje vredno zastopati, kajti to ni prav posebno težavno delo.

Začasno so v pokoj dejani in brez stroškov v stan liberalnih „vicefrajtarjev“ postavljeni sledeči gospodje:

Gosp. Rudež na Starem trgu, ker so se mu vsled velikanskih agitacij možgani zmešali. Nekteri ljudje se čudijo, kako je to mogoče, da se gosp. Rudežu iz Starrega trga zamorejo možgani zmešati — — —

Gosp. Mahr, ljubljansk konšt. svetovalec in „tambor“ liberalne čede, ki se je pred volitvami do dobrega pokvaril; vendar je upanje, da ga bo branje „Tagblatta“ in mazilo nemčurske kulture, s kterim se vsaki dan po trikrat maže, do prihodnje volitve ozdravilo.

Vrh teh jih je še mnogo v tisti bolnišnici, ktero je zidalo ljubljansko konšt. društvo v ta namen, da se zdra-

vijo v njej oni, ki so pri volitvah padli, ali se pa pri agitacijah telesno poškodovali. Takih je jako veliko število, posebno c. kr. uradnikov in drugih narodnih ljudi, kateri našim častitim bralcem niso toliko znani, da bi jih njihova imena zanimivala. Kdor ima med temi bolniki in ranjenci kakega žlahtnika, že sam za njega vé.

Slovenskemu narodu.

„Brenceljnu“ se godí, kakor očetu z 12 hčeri, kateri takrat, kedar si mladenči žene volijo, vsak večer šteje glavice svojih dragih in vidi, da mu nobene ne manjka. „Brencelj“ šteje po vsaki volitvi trde glave svojih kandidatov in glej, skoro vsi mu ostanejo.

Letos je bil nekaj bolj gnamnih vendar-le oddal, in sicer zato, ker jih je bil s pisanimi kunjami liberalizma, kateri je zdaj jako dober kup, olišpal; te so mu pokupili tisti, kateri niso navajeni, konju na zobe gledati in ki kupijo tudi mačko v žaklju, če je le žakelj trden in lep. Ti so nemčurji in liberahi, kateri dajo „Brenceljnu“ še kak krajcar zaslužka.

A ti, slovenski narod, si presneto prebrisan in zvit; precej si spoznal, kaj tiči pod levovo kožo, s ktero je bil oblekel „Brencelj“ svoje kandidate, in poslal si mu jih posmehovaje se nazaj. Ponudbe so bile take, da se jih človek skoro sramuje povedati; po 1, 2, 3, k večem po 4 glasove si obetal za drago robo in le Kočevci so verjeli „Brenceljnovi“ hvali toliko, da so dražili njegovega kandidata do 39 glasov; ko bi ne bil zvitih Ribničanov ravno o pravem času prinesel vrag, morda bi bilo iz kupčije kaj, ti pa so spoznali, kakošen tič je nasprotni kandidat in konec je bilo dražbe.

Kam bo pa šel zdaj „Brencelj“ z ostanki? Jih bo li sam za-se poslal v deželni zbor? Kar je „profitiral“ po mestih in trgih in v velikem posestvu, zgubi pri ostalih kandidatih, kateri mu prav zastonj v hramu jedó. Taka kupčija je rakova in piškava, tedaj jo bo „Brencelj“ popustil, preden ga ob vse imé pripravi. Saj je že tako

daleč prišlo, da se sploh sliši: „Tega pa že ne volim, ker ga „Brencelj“ priporoča“. Kakor da bi „Brencelj“ priporočal le tako robo, ktera je že povsod zavržena.

Oh nehvaležni narod, kaj tako delaš z „Brenceljnami“, kateri ti preskrbuje drage kandidate celó iz tujih dežel! Ti si kriv, da more zdaj s svojo kupčijo konkurs napovedati.

Oklic.

Vsi tisti, kateri imajo do zaloge nemškutarskih kandidatov za slovenske dežele

„Brencelj“ junior in senior,

ktera je ravnokar konkurs napovedala, kake tirjatve bodi si v blagu ali denarju, naj se oglasijo pri podpisnem, kteremu naj se blagovolijo tudi dolžniki, če bi jih bilo kaj, naznati.

Slovenski duh, Curator ad actum.

Slovenski in nemški škandali po časnikih.

Če so hudodelniki Slovenci.

„*Presse*“: (Telegram.) V K. je bil izvoljeni kandidat liberalne stranke, vrnivši se na dom, sprejet z žvižganjem in zasmehovanjem. Po mestu nekaj hrupa. Skoraj bi bil mir kaljen.

„*Fremdenblatt*“: (Telegram.) V mestu K. izvoljeni liberalni kandidat po ljuti množici napaden, da se je moral sili umakniti v svojo hišo, kjer se je zaprl. Slovenska druhal razdražena razsaja in pobija okna.

„*Laib. Ztg.*“: Iz K. se nam pišejo prav osupljive novice. Gosp. G., kakor znano, liberalen poslanec, je bil včeraj skoro ubit; da bi se ne bil zaprl v svojo hišo, po njem bi bilo. Vzrok surovosti, ktere se še zdaj v K. go-dijo, so bóje pri volitvah propadli Slovenci. Oddelek tje odšlih žandarjev bo menda že v stanu red napraviti.

„*Laib. Tagblatt*“: Kak sad rodijo slovenske sleparije in draženje ljudstva po prižnicah in spovednicah, jasno kažejo surovosti v K. Po duhovnikih in slovenskih voditeljih našuntano ljudstvo je od volitve pridšega izvoljenega liberalnega kandidata tako ljuto napadlo, da je komaj všel v svojo hišo in si otel življenje. Treba, da se kar mogoče ostro postopa proti hudodelnikom in njihovim ščuvalcem, kajti nihče ne dvomi, da je bil ta napad po ljubljanskih Slovencih organiziran. Morda bodo vojaški polki, kateri so na borišče odšli, suroveže vgnali. — Pri tej priliki ne moremo si kaj, da pozornost policije obrnemo na nevarno postopanje tukajšnjih nacionalcov in klerikalcev.

„*N. F. Presse*“: Zopet je slovenska in klerikalna setev rodila lep sad. Včerajšnje telegrafično sporočilo dopolnimo s tem, kar se nam o tej reči piše. Liberalni poslanec je bil, vrnivši se iz volišča, sprejet po razhujskani slovenski druhali, ktera je že pred njegovim prihodom po mestu razsajala in protila vsem liberalcem. Na čelu te divjadi bilo je videti duhovnike in nektere znane narodne voditelje. Druhal se loti poslanca, o katerem se še ne vé, je li mrtev ali živ, potem se razcepi v več oddelkov, kateri napadajo hiše liberalcev. Menda so se zarotili, jih vse pomoriti. Žandarji, kateri so se precej, ko se je izvedel hrup, od vseh krajev tje poslali, ne morejo proti ljuti druhali nič opraviti. Danes je odšlo nekaj oddelkov vojakov in topničarjev v puntarsko mesto, da vkrotijo razsajalce. Prav tako! Vendar mislimo mi, da bi bilo bolj izdatno, ako bi ostrost vlade zagrabila ščuvalce, klerikalce in nacionorce, ne pa razdraženo, sicer popolnoma nedolžno ljudstvo, kterega lovi duhovščina v svoje skrite zanjke neumnosti in sleparije.

Resnica.

Izvoljen nemškutarski kandidat se je vrnil v mesto, kjer je čevljarški deček za njim žvižgal. Temu se je pridružilo nekaj tovaršev, kateri so potem na vsa usta brlzigali. A G. je kandidat nemčurske stranke.

Preklic.

Hudobni jeziki in še bolj nesramni slovenski listi se podvzajajo nas obrekovati, češ, da smo hoteli Sveteca napasti in da smo mu naredili pod oknom mačjo muziko. Vse to je grda laž in hudobno obrekovanje, kajti

1. ni res, da bi bil ta slavni sprejem namenjen le Svetecu, timveč mi smo pripravljene, enako sprejeti tudi Tomana, Bleiweisa, Costo itd.;

2. ni res, da bi bila ona muzika mačja, timveč bila je prva javna produkcija našega mestnega muzikalnega društva, ktero se je nedavno osnovalo, in kakor vspeh produkcije kaže, prav pridno napreduje.

To naj se blagovoli priobčiti s pristavkom, da igramo za resnico „hoch“ ali „nieder“, kakor kdo hoče.

Odbor kočevske mestne bande.

Če so hudodelniki nemčurji.

„*Presse*“: V neki vasi blizo Slov. Bistrice na Štajarskem so nemški volilci slovenska kandidata, ktera sta se jim bila šla ponujat, siloma zapodili. Eden teh kandidatov je bil bóje malo udarjen.

„*Fremdenblatt*“: (Telegram.) V Kočevji so napravili nemški volilci Slovincu Svetecu, kateri jih je bil prišel dražiti, mačnico in pokazali s tem, da ne marajo slovenskih sleparij. Vendar javni red ni bil nikakor kaljen.

„*Laib. Ztg.*“: V Celji so se pri volitvah za mesta nekake nerednosti godile. Nek človek — pravijo, da je bil ud narodne stranke — je prišel v zbor Nemcev brž ko ne, da bi kaj izvedel in potem govornike ovadil. Nevoljna množica se ga je s tem znebila, da ga je čez prag pahnila. — Tudi v Kočevji se je nekaj neprijetnega zgodilo, pa brez hudih nasledkov.

„*Laib. Tagblatt*“: Slovenski poslanci so nastopili zdaj drugo pot, da bi črnili liberalce in nemško stranko. Kar s silo ne gre — glej Ježico in Jančce — bo šlo morda z zvijačo. Tako sta šla dva slovenska kandidata v neko vas blizo Slov. Bistrice na Štajarskem dražiti prosto ljudstvo in sta s silo podila nemške volilce iz hiš, kjer sta mislila menda skrivaj razdražljivo govoriti. To nesramno vedenje je bilo vzrok, da so jima volilci prav po domače pot iz vasi pokazali. — Še bolj surovo se je obnašal Svetec v Kočevji, kateri je že po končani volitvi šel nemškim Kočevcem zabavljat, menda zato, ker ga niso hoteli voliti. Ko bi bilo c. k. predstojništvo Sveteca koj ko je prišel v mesto, po „šubu“ v Ljubljano nazaj poslalo, bi se ne bili prehladili nekteri pošteni meščani, kateri so mu potem pred oknom mačjo muziko napravili. Še enkrat opominjamo vlado, da naj ostro pazi, kaj počenjajo klerikalci.

„*N. F. Presse*“: Klerikalni listi potratijo mnogo črnila in papirja s popisi nerednosti in surovosti, ktere so nemški volilci pri volitvah vganjali. Nekteri pišejo, da je bil blizo Slovenske Bistrice na Štajarskem slovenski kandidat Srnec surovo napaden in ranjen, ravno tako je bil v Celji nek Slovenec skoro ubit, drugi raztrgan in zadržan; celó na Ptujem hočejo ti listi, da bi se bila Slovincem sila godila, in v Kočevji so napravili iz nedolžne večernice silovit napad na Sveteca. To je vendar grdo, kako se liberalna stranka črni in obrekuje! Kedaj bo c. kr. pravništvo vstavilo delovanje teh nesramnih novinarskih čečkarjev, kateri ne znajo družega, kakor blato metati po nemškem ljudstvu, kterega črtijo zaradi več omike!

Resnica.

Srnec je komej otel življenje, v Celji je bil dr. B. skoro ubit, na Ptujem se je slovenskim volilcem strašna sila godila in v Kočevji je Svetec komaj pete ododtegnil. A vsi ti so Slovenci, napadeni po nemčurjih.

Rešpehtarjova kuharca.

Vidite no, smo pa le spet skup! Enim od Vas, k' me dons ta prvi bart vid'ite, še nisem prov pekont, pa se bomo že še sperjaznil. Bom pa brž vse povedala, kar se je od zadenga barta zgodlo.

Veste, tist rešpehtar, k' sem bla zadnjič per njih in k' bli imel bit izvoljen za abortnarja, so skoz padli, menda so jih tist Slobenerji v Novem mest čez planko zagnal, k' so po vsi dežel in še po mestih samo take volil, koker so jih naš rešpehtar puntarje imenval. Ne veste, kok so bli naš rešpehtar jezni, koko so

fluhtal, da so toko čist skoz padli! Frajleh, saj je res pesto, če si že človek psti nardit nov frak in tist general'sk klobuk s fedrami, k' ga nosjo štatgoltarji per fajerlih paradah.

Pa če ste mislil vi Slobenerji men trucat, da b' ne dobila frajlskega klobuka, ste se pa zmotil. Glih cflajs ga bom imela! Moj gospod rešpehtar niso ratal štatgoltar, pa jest bom vendar-le štatgoltarjova kuharca, zato, k' so štatgoltar bli voljen za abortnarja v Idergi. Sva že zglihala, samo zdej še nisem per njem, ker sem zdaj že vdinjana za en mesec, dokler ne bo lontok, per enem drugem rešpehtarji, k' se jim menda prav Pozavna. To je tist inšterment, k' so per Jerih zidovji od straha skep padli, k' so Izraelc zatrobil na-nj. Pa so tud ta rešpehtar glih tak, koker tista pozavna; kder oni zatrobjo al se zaderó, pa vsi tist pjontarji, k' so pod njim, kar na kolena leté, toko da jim sercé nekam pade, kar samo moški nosjo, k' se pa v nobelj familjah in kzelsóftih prov ne šika, da b' človek kar naravnost rekel, da so hlače. Saj me že zastopte.

Ta gospod so povsod, v Kamenk, v Lok pa v Iderg in Ipav na vso moč agentiral za tiste meškurske kardinale. Če ne zastopte, kaj se prav „agentirat“, vam pa povem, da so to prav: per volitvah za svoje kandelabre štíme peklat. Ta gospod rešpehtar pa so šli k svojim pjontarjam — k' so ene sorte general — in so dal vsem prefeljk, da morjo le meškurjam svoje štíme dat al pa doma za pečjo ostat, Slobenerjov pa ne smejo na nobeno vižo volt. Polej so pa res povsod volil meškurje in tako so ratal v Iderg tist štatgoltar abortnar, per kterih sem jest že vdinjana. Slek, šlek, pa imate figo tist, k' ste otlí men v dinst škodvat.

Na vse Slobenerje sem zdaj huda, samo z „Brenceljnóm“ sva še perjatla, k' je tud moj'ga prejšnega rešpehtarja za abortnarja perporočil in ga posebno v kziht dobro zadel na potogrofij. „Brencelj“ je še kerlc fant, ta drugi pa niste za nič. Pa vas to ne sme pelajdigat, k' je res. Če bi bli meškurje volil, bi blo kmal tolk rešpehtarjov na svet, da vsaka poštena jungfrova lohka per enmo služ, in toko bi se cajti velik poboljšal, bi dale kuharce kavtmanam velik skupit, če bi take lone imele, da b' si mogle židane gvante gleštat. Rešpehtarji pa lohko več lone dajó, koker tist bore Slobenerji.

Jest ne vem, da je še gmej foljk toko persmojen, da noče meškurjev volit! Pa naj bo kar če, jest ne bom imela več tolk cajta, da b' z vam plavšala, koker do zdaj, k' sem bla ordnar rešpehtarjova kuharca. Zdej k' grem kmal k štatgoltarji, se mi ne šika, da b' se z vsakem abgejala, sva se pa z gospodom ferboltarjam toko zmenila, da bodo enkrat oni, drug bart pa jest vas unter-

holtala, če vam bojo všeč. Drug bart se bojo že forštelal, bote vidli, kok so kunšten mož.

Če vam pa ne bojo dopadli, mi pa povejte, jih bomo pa spet absecal. Mi se pa čez en mesec spet vidmo. Adijo ta cajt!

Enakopravnost.

V naš' Avstriji prijetno res,
Slovenec prost ko reven pes,
Ki vsak ga brca in podí,
Da, revčku slabo se godí.
Poglej pa tam nemčurija,
Ti je ko tiček vjet:
Če grdo tač'ga Jurija
Pogledaš, si zajét.
Za tičke te skrbi,
Da zló se ne godí,
Marljivo ostri paragraf
In hitri telegraf.

Če za nemčurjem žvižgajoč
Čevljarja deček hitro skoč',
Je ogenj v streh' in punt na cest';
Slovenec s pal'co jo dobí,
Pokliče se žandarjev pest.
Potem nemčurski listi vsi
Zalajajo na glas,
Kakor za zajcem ljuti psi,
In „Tagblatt“ jim je bas.
„Te klerikalce vse
Le brž na vislice!
Če noč'jo liberalnosti,
Jim staremo kostí!“

Drugače zvonec zazvoní,
K' Slovincu sila se godí,
Tokrat ne gane se žandar
In ne cesarski komisar.
Sta Srnec in pa Radej šla
K volicem v Novo vas,
Sta dobro našeškana bla,
A to le bil je „špas“.
Vojakov ni blo tje
Mirit nemškutarje.
Ker dobil je bil po greben'
„Ein lumpiger Sloven'“

V Kočevji tam pri miz' sedi
Naš Svetec, pa se pripodí
Nemčurska k hiši koj divjaj
In žuga mirnemu napad.
Divjaj, razsaja, rogovil'
In Svet'ca hoče 'met',
Na zadnje drhal v sobo sil',
Kjer je Slovenec proklet.
Žandarja najti ni,
Drhal da razkropi.
Ni bati b'lo se, da bi bil
Nemčur po glav' dobil.

Tud' v Celji tam na Štajarskem,
V gnjezdu zló nemškutarskem
Slovenec s pal'co jo dobí,
Da kri se po obraz cedi.
Na Ptujem pri volitvi tud'
Volilcem se grozi
Nemčurski zarod strašno hud;
A briča vidit' ni.
Nemčurski list o tem
Le to pov'dó ljudem:
„Če bi Slovenci tje ne šli,
Tepeni bi ne bli.“

Pitrdil nam bo vsak bedak,
Da puhli lib'ralizem tak
Za nas Slovence mirne ni,
Ki s palco rad le nam profí.
Če bode vladala prostost,
Da nas vsak mlatit' smé,
Naj gre lib'ralnost žabam gost,
Naj rakom žvižgat gré.
Zaden'te spet kulture koš,
Nam ljubši je še počen groš;
Nesite v rajh tje rajši jo,
Ker ni za Avstrijo.

Nujna prošnja.

Pri pretečenih viharnih volitvah je mnogo vrlih bojevalcev za naše nemškutarske pravice prav sramotno propadlo. Nekteri so dobili nekoliko glasov, nekteri pa čisto nič. Med zadnjimi je ubogi gosp. Heinricher, deželne sodnije svetovalec; revež je ves up stavil na volilce ljublj. okolice, a zmotil se je, kajti nihče se ga ni usmilil.

Tedaj se prosijo vrli nemčurski domorodci in liberalni milih darov za tega reveža in njegove nesrečne tovarše, ki so v veliki nevarnosti, da jih bo jeze konec. Mile darove sprejema in jih bo javno potrjeva

Konšt. centralni volilni odbor.

Pogovori.

Miha. Si slišal, France, da ljubljanski nemčurji pravijo: Svetec sam je bil škandala v Kočevji kriv, ker je tje šel?

France. Jaz pravim, da to ni res! Da je bil Svetec v Kočevji v taki nevarnosti, temu je kriv ljubljanski magistrat, kteri ga je iz službe pahnil.

Miha. Ti si čuden; kako to?

France. No, ko bi bil Svetec še v službi ljubljanskega magistrata, bi gotovo ne bil šel v Kočevje. Razumiš?

Jože. Ljubljanski nemškutarji in liberaluhi so vendar-le volili Župana in Kalteneggerja. Kaj praviš k tem, Jaka?

Jaka. Hm! Veseli naj bodo, da najdejo koga, ki hoče zastopati njihove zadeve.

Jože. Pa sta oba tujca!

Jaka. Domačin bi od nemškutarjev in liberaluhov menda ne sprejel mandata.

Jože. Pa Dežman?

Jaka. Dežman? To je kaj družega.

Jože. Kako je neki, Tone, da so šli pri malem šundru v Kamniku precej žandarji tje in so bili pripravljene celó vojaki, v Novo vas, na Ptujce, v Celje in Kočevci pa jih ni nihče poslal? Ni to prav čudno?

Jaka. Ti si čuden! Saj veš, da so vojaki in žandarji navajeni le nemške komande. Če jih Slovenci na pomoč kličejo, ne razumejo jezika, in le kedar nemškutar v sili kriči, tekó na pomoč. V Kočevji, Novi vasi, Celji in na Ptujem pa so bili Slovenci v zadregi in nemčurji niso potrebovali vojaške pomoči, da bi jih vkrotili.

UGANJKA.

Kako pès teče?

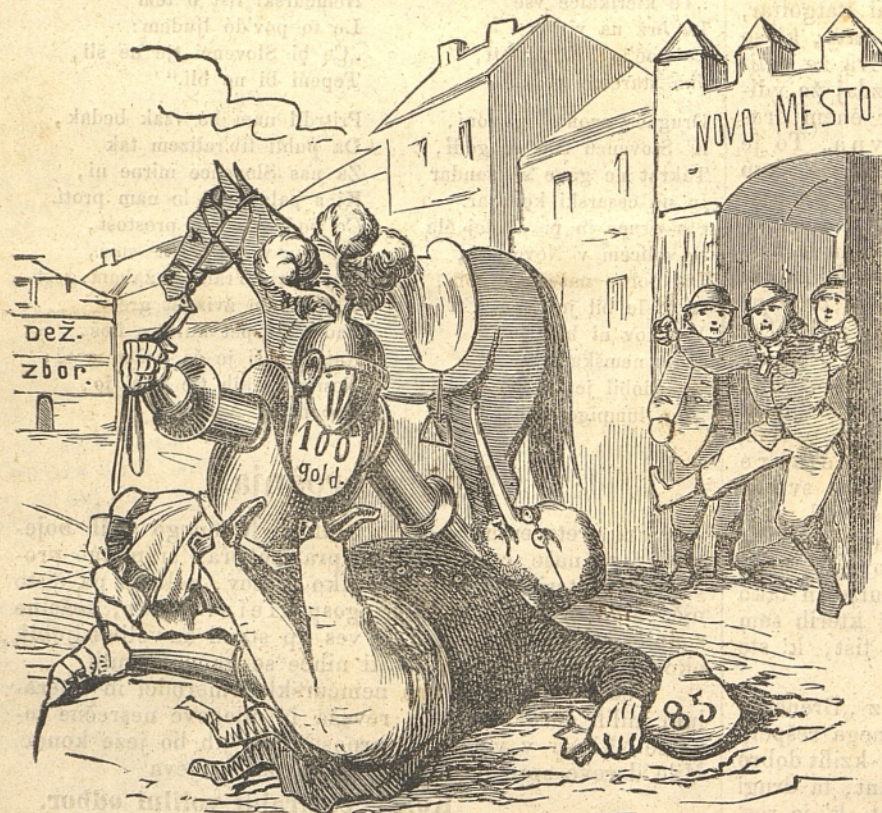
(Ljubljansko liberalno društvo je postavilo deset počenih grošev premije na rešitev te uganjke.)

Kočevci,

kedar jih luna nemčurske kulture trka.

Usmiljeni Samaritan.

Je šel človek z imenom Kljun v Novo mesto, da bi ga volilo za poslanca. Ino je med Slovence padel, kateri so ga neusmiljeno čez vrata pahnili. Ino je ležal in stokal ino bolečine njegove so bile velike. Veliko ljudi pa je šlo memo njega in so videli na cesti ležečega in nobeden tistih, kateri so ga videli, se ga ni usmilil. Ino prijah memo Samaritan iz vélikega posestva, kateri plačuje po 100 gold. davka, na konju svojega bogastva in vidi človeka ob cesti ležati. Ino skoči iz sedla svojega konja in okrepeča ranjenca iz steklenice svoje kulture, ga zadene na svojega konja in ga pelje v bližnjo gostilnico „pri dež. zboru“. Tukaj ga posadi na pripraven sedež za pečjo, pokliče krčmarja in mu izroči bolnika rekši: „Skrbite za-nj, kolikor morete, plačala bo dežela. Če bi ga pa zopet Slovenci napadli in ven vrgli, bom prišel in ga rešil“.

Javna zahvala.

Podpisana po milosti tukajšnjih nemškutarjev in liberaluhov izvoljena poslanca ne moreta si kaj, da izrekata tu javno zahvalo gospodu Juriju Savaschnigggu in gospodu Lessiaggu, ktera sta s svojim glasovanjem k slavni zmagi nemškutarke inteligencije v Ljubljani izdatno pripomogla. S tem sta tudi možato pokazala, da nista klerikalca.

Jože Supppppan l. r.

Frice Kaltenegger l. r.

Bralcem!

Nekaj iztisov tega lista smo danes razposlali na ogled in prosimo tiste, kateri se ne mislijo naročiti, ali katerim „Brencelj“ ni všeč, da nam ga pošljejo nazaj; pod staro zavitko ga sprejme pošta brez plače. — Prav tako prosimo tudi one častite naročnike, katerim „Brencelj“ morda več ni prijetna muha in si ne mislijo dalje ga naročiti, da bi že to številko nazaj poslali, kajti časnikarska navada je, da, kdor sprejme kak list in ga ne pošlje nazaj, s tem naznani, da mu je pošiljanje po volji, tedaj mora tudi naročnino plačati. — Kdor nam še ni poslal naročnine, ga uljudno prosimo, da se podviza, kajti vročina je velika in „Brencelj“ ne more od čistega zraka samega živeti.

Vredništvo.

 S prilogo.

Pozor, „Brenčelj“ je tukaj!

Nekaj dni še in pogodba, koja je storjena za pol leta med „Brenčeljom“ in naročniki, izgubila bo veljavo; treba tedaj, da se ponovi.

Pogoji so vsakemu znani; kdor mu pošlje 1 gold. 20 krajc., tistemu bo brenčal do konca 1870. leta zastonj, in sicer ko dozda dvakrat v mesecu. Vkljub nizki ceni jih je žalibog! še mnogo, ki še dozda niso storili te pogodbe in ga beró v „krotobant“ ter mu delajo grozno škodo, ker mu kratijo dohodke.

Da si pa ne kupite mačka v žaklju, Vam razvije „Brenčelj“ v sledečim svoj program.

Kar se tiče njegovega značaja, je „Brenčelj“ skoz in skoz lažnjiv, tedaj se ne skriva, kakor liberaluhi, le pod lažnjivo obleko, timveč kar govori ali brenči, je resnična laž, na to je vselej pripravljen priseči.

Dalje obrekuje in črni liberaluhe, nemčurje, renegate in druge poštene ljudi in jim pije kri, slovenski močnik pa mu ne diši. On dobro vé, kje nemčurje čevelj tišči, in da bo le toliko časa kašo pihal, dokler je med Slovenci kaj nemčurjev.

Za „Slovenijo“ mu ni mar, ker mu nemčurji pravijo, da je to piškavi oreh, nad katerim bi si polomil zobé in skrivel zelo in pod lupino ne našel družega, kot grdega črva, kateri je za senice, a ne za „Brenčeljna“. Sicer tudi on rad lešnike tare, a ne takih, v katerih je črivo jedro.

Tudi za vpeljavo slovenskega jezika v šole in uradnije se ne bo nikoli potezal, ker ni Slovenec, on je Kranjec in ne mara slovenskih sleparij; Dežman je njegov prerok, boter pa mu je oče Kljun; kedar mu ta možaka jako modrih glavic ukažeta, da zahteva slovenski jezik v šole in uradnije, se bo zato ne le potezal, ampak, če bo treba, celó pretepal.

Splošno njemu ni mar za Slovence, timveč za naročnike, kateri ga oblačijo, mu plačujejo stanovanje itd.; za pičo mu skrbijo že nemčurji, liberaluhi in renegati, katerih je, hvala Bogú! še dosti na slovenski zemlji in jih menda, če bo želod „ratal“, tudi ne bo zmanjkalo.

„Rešpehtarjova kuharica“ ga futra s štikelci, ktere mu peršpara v svojem dinst, in mu je zagvišala tud za naprej še kakšen šlegelc iz špajze svojih rešpehtarjev, če jo ne bote ausrihtal, al pa če ne bo v platec drukana.

Kedar pa pridejo iz Dunaja gospod „Ferboltar“, se bodo pa z „rešpehtarjovo kuharico“ ablezvali, tako, da bosta vsak en cajt na vahti.

Vrh teh ima „Brenčelj“ še mnogo sodelavcev po deželi, zlasti med uradniki, kateri so od las do nohtov na nogah nemčurji, tedaj pravi tiči, ki se vedno ministerskega „bertaba“ držé, toraj se ne more reči, da je „Brenčelj“ vodja brez armade, ampak cela drhal v deželi je za njim, ktera bi ga rada našeškala.

Ta „program“ ima to za-se, da je od konca do kraja lažnjiv, tedaj „Brenčelj“ ni prisiljen držati se ga; če bo spoznal, da je kak drug boljši, bo pa prijel se družega, kakor se je od renegatov naučil. Nemčurski programi se le toliko razločijo od „Brenčeljnovoga“, da so v njih le obljube laži, a to, kar zahtevajo za-se, jih je volja tudi vzeti, tedaj je v njih gotovo nekaj resnice.

Če Vam je ta „program“ po volji, vzemite pero in podpišite pogodbo s tem, da pošljete ali v frankiranih pismih ali pa po poštnih nakaznicah (Postanweisung) 1 gold. 20 krajc. avstrijske gotovine ali pa ruskih rubljev ali pruskih tolarjev, katerih se „Brenčelj“ nikakor ne brani, da imajo le dober evenk. S tem denarjem si „Brenčelj“ ne bo gradov zidal, timveč prinašal Vam prav lepo narisane možiceljne, ktere po deželi brenčaje vjame in jih pošlje na Dunaj v stroj, da jih more rabiti za svojo obleko. To ga stane sicer mnogo denarja, a on ko „kranjski fant“ drži veliko na obleko, tedaj ne gleda na „par krajcarjev“.

Da pa ne boste mislili, da je to vabilo kaka sleparija: ga je podpisal zanesljiv mož, kterega vsi poznate. Tukaj-le je,

